

Иерон. А! сега работата се изменява: това не бѣхте ми казале.

Сган. Тя е една хубавица, една хубавица, ангелъ а нѣ человекъ! която любж отъ сичкото си сърце и душа.

Иерон. Любите ѝж отъ се сърце и душа?

Сган. Да, да! и ѝж поискжхъ отъ башта ѝ.

Иерон. Поискжхте ѝж?

Сган. Да; и свадбата ни ште стане тая вечеръ, и азъ дадохъ дума.

Иерон. О! оженете се прочее, оженете.

Сган. Учудвамъ се, Господинъ Иерониме, отъ друга страна, какъ ви се не виждамъ достоенъ за да мислж за женене. Да оставимъ на страна възрастьта. Дваесетъ и десетъ, петнаесетъ и петъ, тия сж вѣнъ отъ разговортъ ни; женитѣ сѣмо мислжтъ за годиниѣ си; работитѣ да видимъ, Господинъ Иерониме, работитѣ! Можете ли ми намѣри единъ младъ двеегодишенъ по-силенъ и по-юнакъ отъ мене? Движенията на тѣлото ми не сж ли по-приятни и по-даровити отъ движенията на сѣки други? (*Расхожда се съ смѣшенъ начинъ*). Могж да ходж петъ, шестъ и седемъ часове, безъ да се уморѣж! Видѣлъ ли ме е нѣкой да пктувамъ нѣкога въ кола; но освенъ това най-добрѣ се познава възрастта отъ зжбитѣ: ето! гледай ги, орѣхи трошжтъ, и не штжтъ да знаятъ. И не ямъ ли четири пжти на день освенъ кафето и закуската. Нека дойде да яде младий дваесетъ годишенъ, и ако го не направѣж да земе германски хапове, тогава имѣ штепѣж да казвашж! Стомахтъ ми, Господинъ Иерониме, е редко нѣшто, даръ на всесилната природа! (*като кашля*). Хжмъ! хжмъ! хжмъ! Е! убѣдихъ ви, не ште дума. Што ште кажете сега; чудите се наистина и вие.

Иерон. Што да ви кажж, Господинъ Сганарале; виждамъ че сжмъ билъ излъганъ, и имате правда: ште направите твѣрдѣ добрѣ да се ожените.

Сган. Отричахъ се други пжтъ отъ жененето, но сега имамъ силни причини за да направѣж противното. Освенъ неизговоримата оная радостъ, която ште да до-